

kelig Maade, men altsaa ved Siden deraf altid har støttet den nuværende Udenrigsminister, selv dette Blad fandt sig foranlediget til paa det bestemteste at tage Afstand fra den danske Gesandts Udtalelser ved denne Lejlighed.

Det falder ogsaa let i Øjnene, hvad det var for Udtryk i dette Interview, der maatte forundre og støde. Det var et saadant Udtryk som dette: „Der findes ikke ringeste Skygge, der paa nogen Maade vil være i Stand til at forstyrre dette Forhold“. Denne Udtalelse fremkom i samme Øjeblik, som det tyske Rige behandler den tyske Foreningslov med den berømte § 7. Det forekommer mig højst mærkværdigt, at den danske Gesandt kan tale om, at der ikke bestaar den ringeste Skygge, som i Fremtiden kan true det gode Forhold mellem de to Magter, i samme Øjeblik, som Skyggen fra denne § 7 kastes langt ud over det tyske Riges Grænser. Endvidere maatte det vække Forbavselse, at Gesandten taler om, at Forstaelsen i Optantsagen er opnaaet ifølge elskværdig Imødekommen fra den tyske Regerings Side uden samtidig at hævde, at der er vist en tilsvarende Imødekommen og bragt tilsvarende Ofre fra den danske Regerings Side. „Ofre, som den tyske Presse og Almenhed ganske bestemt have forstaaet at vurdere. Jeg forbigaar en saadan lille Sprogblomst i Gesandten's Udtalelse som „det slesvig-holstenske Spørgsmaal“. Det er ellers et Spørgsmaal, som ikke i den Form og med det Navn eksisterer for danske Mænd nu om Stunder. Jeg nævner endelig, at Gesandten udtaler, at Kejsersbesøget i Sommer har vakt den stærkeste Genklang i det danske Folks Hjerter. Jeg skal slet ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt det er rigtigt eller urigtigt dette med den „stærkeste Genklang“, men jeg tillader mig at formene, at det for det første er noget, som Gesandten ikke kan have nogen begrundet Mening om, fordi Genklangen i det danske Folks Hjerter ved denne Lejlighed ikke kom saa forfærdelig meget frem paa Overfladen. For det andet er Gesandten aldeles ikke berettiget til at optræde som Talerør for det danske Folk. Han repræsenterer den danske Regering, men han repræsenterer ikke paa den Maade det danske Folk, og han har ikke noget Mandat til at tale i det danske Folks Navn.

Det var disse Udtryk i Gesandten's Udtalelser, der vakte det stærkeste Anstød herhjemme, ja, almindelig Misbilligelse, som jeg sige, fra alle Sider. Gesandten

blev ogsaa i den danske Presse spurgt, om han virkelig havde udtalt sig paa den Maade, og nogle Dage efter den 6. Januar kom der ogsaa i „Nationaltidende“ en skriftlig Erklæring fra Kammerherre Hegermann-Lindencrone om, hvad han i Virkeligheden havde sagt. Gesandten omtalte der, at han udsendte den ny Erklæring efter indhentet Tilladelse fra det kgl. Udenrigsministerium. Det viser altsaa, at Gesandten har konfereret om Sagen med Udenrigsministeriet og modtaget Instruks eller i alt Fald Tilladelse fra Udenrigsministeriet til at handle, som han nu gjorde. Gesandten maatte i denne Erklæring indrømme, at hans Udtalelser ikke vare blevne korrekt gengivne i „Lokal-Anzeiger“. „Lokal-Anzeiger“'s Gengivelse af mine Ytringer er saaledes ingenlunde ordret, og de af „Nationaltidende“ fremhævede, og, dersom de vare komne fra mig, med Rette kritiserede Ord og Udtryk, ere ikke mine og kunde selvfølgelig ikke være det“. Saa stærke Ord bruger Gesandten for at fralægge sig, at han har sagt, hvad „Lokal-Anzeiger“ tillægger ham at have sagt; „de ere ikke mine og kunde ikke være mine“.

Se, det var nu alt sammen godt nok for saa vidt, men nu kommer det mærkelige, at dette Dementi har Kammerherre Hegermann-Lindencrone sendt til det danske Blad, men han har ikke sendt det til „Lokal-Anzeiger“. Det er altsaa blevet bekendt for det danske Publikum, men forblevet ganske ubekendt for det tyske, medmindre et eller andet tysk Blad skulde have været saa elskværdigt at meddele tyske Læsere det. Endnu for en tre Ugers Tid siden er Gesandten i Berlin af „Nationaltidende“ blevet mindet om, om han ikke havde i Sinde at sende Dementiet ogsaa til „Lokal-Anzeiger“, men det vides ikke, at han har gjort det.

Jeg tillader mig at fremdrage dette Eksempel, fordi det er mig ganske uforstaaeligt, at en dansk Gesandt kan bære sig saaledes ad. Det gaar langt over min Forstand, og jeg haaber et godt Stykke i hvert Fald ind i den højtærede Udenrigsministers. Naar — rent bortset fra Spørgsmaalets Art og Indhold, selv om det var et Interview, der blot drejede sig om Mund- og Klovtsyge, om Grænseafspærring for Kvæg eller deslige — en Gesandt har udtalt sig paa een Maade til et tysk Blad og bagefter overfor det danske Publikum har maattet indrømme, at de ham tillagte Udtalelser ikke vare hans og ikke kunde være det, hvorledes kan Gesandten saa